

ע"פ 22868/12/21 - פארס אלקרעאן, חלאד הואשלה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 22868-12-21 אלקרעאן ואח' נ' מדינת ישראל ואח'

לפני כבוד השופט יואל עדן - אב"ד

כבוד השופט עמית כהן

כבוד השופט גיל דניאל

המערערים

1. פארס אלקרעאן

2. חלאד הואשלה

ע"י ב"כ עו"ד מוטי יוסף

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עינת בלנר - פמ"ד

פסק דין

השופט יואל עדן

האישום

1. המערערים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 275א לחוק העונשין. על כל אחד מהמערערים הוטל בגזר הדין מאסר בפועל למשך 9 חודשים ו - 15 ימים, מאסר מותנה של 12 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורם, שלא יעברו עבירה לפיה הורשעו, או כל עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירות אלו, וקנס בסך 4,000 ₪.

בהליך בבית משפט השלום, מערער 1 היה נאשם 2, מערער 2 היה נאשם 3, ויחד עימם הורשע גם נאשם 1 באותה עבירה, ובנוסף גם בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

הערעור הינו על הכרעת הדין ולחילופין על גזר הדין של בית משפט השלום.

2. על פי עובדות כתב האישום: בתאריך 20.2.21 החלה התארגנות למחאה בכניסה לשוב מולדה, המערערים (וכן נאשם 1 בכתב האישום) הגיעו יחד עם המון רב ולקחו חלק בהפגנה. למקום הגיעו כוחות משטרה על מנת למנוע מההמון להפר את הסדר הציבורי, לרבות חסימת כבישים, והתפתחו עימותים בין כוחות המשטרה לבין המערערים, נאשם 1, קטין שגם הוא לקח חלק בהפגנה, ואחרים.

המערער, נאשם 1, האחרים והקטין, נטלו אבנים וידו אותן לעבר השוטרים.

כתוצאה מיידוי האבנים לעבר השוטרים, נפגעו שניים מהם, שוטר אחד סבל פגיעות שטחיות באמה בברך ימין ושובר בקרסול ימין אשר גובס, ושוטר שני נחבל באצבע ביד ימין.

המענה לכתב האישום

3. במענה לכתב האישום, כפרו שני המערערים בהשתתפותם בעימותים עם כוחות המשטרה. הדבר לא נאמר מפורשות, אולם עולה מהמענה כמו גם מקו ההגנה לאחר מכן, כי אין מחלוקת שמערער 1 נכח במקום והשתתף בהפגנה, וביחס למערער 2 אין מחלוקת שהוא נכח במקום, אולם נטען כי הוא לא השתתף בהפגנה, והוא נתפס במכולת של משפחתו.

עוד נטען כי הסעיף המתייחס לכך ששוטרים נפגעו אינו רלבנטי, והיה מקום למחוק אותו מכתב האישום, וכי המערערים אינם מואשמים בעבירה של תקיפה, ומכל מקום הם כופרים בפגיעה שנפגעו השוטרים, כנטען בכתב האישום. ביחס למערער 2, נטען כי הוא הותקף ע"י שוטר, ועוד נטען כי ביחס למערערים התבקשו השלמות חקירה, ואלו לא נעשו.

הכרעת הדין

4. נשמעו ראיות, העידו עדי תביעה והוגשו מוצגים, ומטעם המערערים העידו הם בלבד.

בהכרעת הדין מיום 4.10.21 קבע בית משפט השלום, לאחר בחינת הראיות שבאו בפניו, כי הוכח המיוחס למערערים בכתב האישום מעל לספק סביר, והרשיעם בעבירה של הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 275א לחוק העונשין.

ביחס למערער 1 (נאשם 2), סקר בית המשפט את עדויות ע.ת.2, ע.ת.3, וע.ת.12 - שלושה שוטרים שהיו במקום, ואת עדות מערער 2, אשר לא נתן בה אמון, וציין סתירות שעלו ממנה.

בית משפט השלום ניתח את עדות השוטר ע.ת.2, לפיה הוא הגיע למקום, ההמון החל להתקרב לעברם, לדחוף את הכוח ולהשליך אבנים, עמד במרחק של כ- 2 מטר מההמון, זיהה את המערער 1, ראה אותו מייד אבנים לעברו, וציין כי ככל שלא היה אז, האבן אותה זרק המערער 2 היתה פוגעת בו, בשלב זה צעק למערער 1 לעצור, רץ לעברו, ולאחר מטרים ספורים עצר אותו והעבירו לשוטר אחר. בהמשך, צילם את המערער 1 והעביר את תמונתו לע.ת.12, התמונה הוגשה במסגרת ת/1 יחד עם תמונות נוספות שצילם ע.ת.2, והוא אישר שזו התמונה שהוא צילם, העיד כי הצילום בוצע מספר דקות לאחר מעצרו של מערער 1, לא ראה במקום כאפייה דוגמת זו אשר לבש מערער 1, ופרק הזמן אשר חלף מאז מעצר מערער 1 ועד לצילומו היה כמספר דקות, ולא היה זה פרק זמן אשר איפשר למערער 1 להחליף בגדים. בית המשפט קיבל את התמונות וקבע כי הן קבילות ויש לתת להן את מלוא המשקל, למרות טענות שהועלו בעניין זה.

בית המשפט ניתח את עדות השוטר ע.ת.3, ממנה עולה כי ראה את מערער 1 ביום האירוע מיידה אבנים לעבר הכוח המשטירתי, וכאשר החל לרוץ לעבר ההמון, ראה את השוטר ע.ת.2 ושוטרים נוספים שהיו מספר צעדים לפניו, תופסים את מערער 1. ע.ת.3 לא זיהה את מערער 1 בבית המשפט, מאחר ופניו היו מכוסים וראו רק את עינו, והבהיר כי היה בקשר עין עם מערער 1 עד לרגע בו נעצר ע"י ע.ת.2, בקרבת מערער 1 לא היו אנשים נוספים שעטו כאפייה זהה לזו שעטה, ואדם נוסף עם כאפייה זהה לא היה צמוד למערער 1 אלא במרחק 10-12 מטרים ממנו, ומבנה הגוף של האחר היה גדול משמעותית ממבנה גוף של מערער 1.

ביחס לעדות השוטרת ע.ת.12, מציין בית משפט קמא כי מעדותה עולה שהיא ראתה את מערער 1 כשהוא מתסיס את ההמון, וזיהתה אותו על פי כאפייה שכיסתה את ראשו ומרבית פניו, והבהירה שלא הבחינה בצלקות שקיימות על פניו של מערער 1, מאחר והכאפייה כיסתה את פניו. יחד עם זאת, טענה כי המערער 1 היה היחיד שראתה במקום האירוע, שלבש כאפייה מדברית ופריט לבוש זה היה בולט בנוף. ע.ת.12 העידה לא ראתה את מערער 1 משליך אבנים אל הכוח המשטירתי, והיא אישרה שקיבלה את תמונת מערער 1 מע.ת.2, באמצעות הווצטאפ.

בית המשפט ניתח את עדות מערער 1, ואת הטענות הרבות שהעלה, וקבע כי הסתירות בגרסתו ברורות. בית המשפט הפנה לסתירות בין עדות מערער 1 בבית המשפט לבין דבריו בחקירתו במשטרה, העלה כי לא ברור מדוע בחר מערער 1 ללכת לכיוון ההמון ככל שלא היתה כוונתו להשתתף בהפגנה, ודחה את טענת מערער 1 כי רצה לומר לשוטרים לפתוח את המחסום, בחוסר סבירותה, ודחה את גרסת מערער 1 גם לאור התמונות בת/1 וכלל הנסיבות, וקבע כי מערער 1 לא הבהיר מדוע ישוב לביתו דווקא מכביש הגישה למולדה, בנסיבות שנוצרו, וכי גם בסוגיית הכאפייה לא ידע להסביר מדוע שם אותה על פניו לאחר שנעצר.

בית השפט קמא קבע כי: **"עדות השוטרים נמסרה בצורה מהימנה, חסרת פליאות, ואמינה..."**. (הכרעת הדין עמ' 90 שו' 26,27). דחה את גרסת מערער 1, וקבע שהיא - **"אינה אמינה. מדובר בגרסה שחלקה כבוש, ולא ניתן לתת בה את מידת האמון הנדרש, אפילו לא לקביעת ספק סביר. לא רק שגרסת הנאשם נסתרת מיני וביה מול עדות השוטרים והתמונות שהוצגו לבית המשפט, היא גם אינה הגיונית, לא על פי המבחן החיצוני לדברים שאמר הנאשם, וגם לא על פי מבחן ההיגיון הפנימי בדבריו"** (הכרעת הדין עמ' 91 שו' 26-23).

נוכח כל האמור, קבע בית המשפט קמא כי הוכחה מעל לספק סביר אשמת מערער 1.

5. **ביחס למערער 2 (נאשם 3)**, סקר בית המשפט את גרסתו וחקירתו במשטרה, ממנה עולה שהוא מתגורר ביישוב מולדה, הגיע למקום האירוע באמצעות חבר שהקפיצו למכולת, אליה נכנס כדי לעשות קניות לביתו, ולפתע נכנסו שוטרים ועצרו אותו, הכחיש שזרק אבנים, וטען שנכנס ישירות למכולת.

בית המשפט ניתח את עדות השוטר ע.ת.14, אשר הינו העד המרכזי ביחס למערער 2, ועל פי עדותו אישר שזיהה את מערער 2 עת שהה יחד עם המפגינים סמוך למכולת, לבוש במכנס ג'ינס ומעיל שחור, ועטה מסיכת קורונה הזזה לזו שעטה בבית המשפט (מסיכת קורונה רגילה בצבע תכלת), העיד כי ראה את מערער 2 זורק אבן לעברו, החל לרוץ אחריו למתחם המכולת, אישר שאיבד קשר עין עם מערער 2 למשך שניות ספורות, וכאשר נכנס למתחם ראה שמערער

2 עומד ליד הכניסה למכולת, זיהה אותו על פי לבושו, ואז עצרו. ע.ת.14 הבהיר כי מערער 2 עמד כאשר הגיע אליו, כשאינו מתנשף ומזיע, ועל אף שאיבד קשר עין עם מערער 2 למספר שניות, עמד ע.ת.14 על כך שהוא עצר את האדם שזרק לעברו אבן, שכן זיהה אותו בהתאם ללבושו. עוד הוסיף ע.ת.14, כי מצידה הימני של המכולת, המקום בו עצר את מערער 2, לא ניתן להמשיך ולברוח, ומי שברח לכיוון השני יכול היה לצאת מהמקום, שכן שם קיימת האפשרות הזו. ע.ת.14 עומת בחקירתו הנגדית עם האפשרות שייתכן ושגה עת עצר את מערער 2, במיוחד בשל העובדה שכאשר הגיע אליו לא ראה אותו מתנשף ומזיע, ומאחר וניתק קשר עין עימו למספר שניות ואין כל תיעוד נוסף למעט גרסתו, אך הוא עמד על כך שמדובר באדם שזרק לעברו אבן באופן וודאי.

בית המשפט קמא התייחס לעדות מערער 2, ולדבריו בחקירה הנגדית כי הובא למקום ע"י אחיו ולא הספיק להיכנס למכולת מאחר ועם הגעתו נעצר, וכי כאשר עמד מחוץ למכולת ראה אנשים שברחו מהמטרה, רצים ונכנסים למכולת, אישר שבדרכו למכולת ראה אנשים בכביש הראשי, אך לא ידע במה מדובר.

בית המשפט קבע כי גרסת מערער 2 כי לא ראה המון מחוץ למכולת, נסתרה על ידו עוד בחקירה המשטרית כשעומת כיצד ייתכן שלא ראה את ההמון, וגם נסתרה על ידו בבית המשפט, כאשר הבהיר שראה כ-100 אנשים נכנסים למכולת יחד עם השוטרים, ונקבע כי סתירה זו מלמדת שמערער 2 ראה וידע מה מתרחש במקום, וטענתו כי לפתע נכנסו שוטרים למכולת ועצרוהו, אינה תואמת את דבריו.

נקבע כי גרסת מערער 2 כי הגיע למכולת ישירות על ידי אחיו אינה הגיונית ונסתרת, נוכח עדות כלל העדים שהבהירו כיצד האזור היה מסוגר, ובנוסף מפנה בית המשפט קמא לכך שבחקירתו במטרה לא מסר מערער 2 כי היה זה אחיו שהסיעו למקום, אלא הבהיר שחבר עשה כן, ובנוסף, גרסת האח או החבר היתה יכולה לעמוד לזכותו במידה והיה בוחר להביאם לעדות, שכן ככל שהיה בגרסה זו אמת, מי שהסיעו היה אמור להיות במקום האירוע או בסמוך אליו, ויכול היה לאשר את הטענה שהמערער 2 הורד בסמוך למכולת ולא במקום אחר, והפנה לכלל לפיו הימנעות נאשם מלהציג עדים שיוכלו לחזק גרסתו, מהווה חיזוק ראיות המאשימה עקב כך.

עוד נקבע כי לאור כך שמערער 2 השיב באופן כללי כשעומת עם הסתירות עת נחקר, ואף השיב תשובה שאינה קשורה לשאלה, מהווה חיזוק לראיות התביעה.

מכל האמור, נקבע כי אין לתת אמון בגרסת מערער 2, לבטח לא באופן שיש בו כדי קביעת העדר מהימנות באשר לגרסת השוטר שעצרו.

נקבע כי עדות השוטר ע.ת.14, הותירה רושם מהימן וחסר תמיהות, וכי העד הודה כי איבד קשר עם מערער 2 למספר שניות בשלב מסוים, והסביר באופן החלטי כי לא שגה בזיהוי מערער 2, מדובר בקצין משטרה ותיק שהותיר רושם שמכיר הוא את עבודתו ומלאכתו, והעובדה שבחר שלא להשמיט רכיב ניתוק קשר העין, מלמדת כי עדותו אמת היא, והתמודדותו עם טענת ניתוק הקשר ועם העובדה שמערער 2 לא הזיע או התנשף לאחר הריצה, הגיונית וניתן לתת בה אמון מלא.

עוד נקבע כי ע.ת.14 הסביר שלא ניתן לברוח מהמקום בו עמד מערער 2 ומי שברח לכיוון השני יכול היה לצאת מהצד השני, וכאשר הגיע למקום ראה את האדם שיידה אבנים אל עבר השוטרים, וזיהה אותו על פי לבושו והמסיכה שעל פניו. בית המשפט התרשם: "כי זיהויו של עד זה הנאשם היה וודאי ואין המדובר בזיהוי שגוי".

ביחס לעדות מערער 2, נקבע כי היא רצופת סתירות ולא ניתן לתת לה את האמון הנדרש, ובית המשפט הזהיר עצמו נוכח העובדה שקיימת גרסה מול גרסה, קבע כי ניתן להרשיע גם במצב דברים זה, וקבע כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את אשמת מערער 2.

6. נקבע כי לאור מכלול הראיות אין ספק ולו קל ביחס לזיהוי המערערים, כפי שפורט בעדויות השוטרים והראיות התומכות בהן. מדובר בזיהוי וודאי של המערערים, ובמעצרים שבוצעו בסמיכות לזיהוי האבנים על ידם.

נקבע כי עדויות השוטרים היו קוהרנטיות ואמינות, תוך שתמכו והשלימו אחת את השנייה, השוטרים שביצעו את המעצרים והאחרים שנכחו במקום האירוע לא ניסו להפריז בתיאורם ביחס להתנהלות המערערים, ואף הודו כי ניתן קשר העין במקרים הרלבנטיים. לעומת זאת מצא בית המשפט את עדויות המערערים כרצופות סתירות.

בית המשפט קמא דחה את הטענה שיש לזכות את הנאשמים בשל הכללת עובדת פציעת השוטרים בניסוח כתב האישום.

נקבע כי אמנם לא הוכח כי השוטרים נפצעו מהאבנים שהושלכו ע"י המערערים, אך הדבר לא נטען בכתב האישום ולא יוחסה להם עבירה של פציעת שוטר, והכללת עובדות אלו הינה לצורך השלמת התמונה המלאה ביחס לאירוע, והמחשת השלכת התנהלות המערערים שהובילה בסופו של יום לפציעת שוטרים, ואין חולק שבמקום נכחו מפגינים רבים שהשליכו אבנים ועובדה זו רלבנטית.

ביחס לטענה שהועלתה על אי ביצוע השלמות חקירה, נקבע כי לאחר שניתן לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר שהמערערים ביצעו את המיוחס להם, הרי שככל ולא בוצעו השלמות, הדבר הינו בשיקול דעתה הבלעדי של המאשימה, ובמידה והיה חסר ראייתי מהותי, הרי שהיה מקום לבחון את העדר ביצוע השלמות החקירה, ויכול והדבר היה משליך על קביעת האשמה, אך מקום שהראיות מספיקות, אין לקבוע כי אי השלמת החקירה מובילה לזיכו.

לאור כל האמור, הורשעו המערערים בעבירה אשר יוחסה להם בכתב האישום.

גזר הדין

7. בגזר הדין סקר בית משפט השלום את נסיבות ביצוע העבירה, את הראיות לעונש, רישומם הפלילי של המערערים, והפסיקה הנוהגת.

נקבע מתחם עונש הולם בין 7 ל - 15 חודשי מאסר בפועל, ולאחר בחינת העבר הפלילי ונסיבותיהם של המערערים, והעובדה שלא ניתן להתייחס אליהם כמי שלקחו אחריות, נקבע כי יש למקם את העונש ברף האמצעי של המתחם, וגזר עליהם את העונשים כמפורט לעיל.

טענות המערערים בערעור

8. לטענת ב"כ המערערים יש לזכותם מחמת הספק ולא היה מקום להרשיעם.

ביחס לכתב האישום, נטען כי הוא מנוסח באופן כללי וללא פירוט, והינו בניגוד להנחיית פרקליט המדינה, תוך שהמשיבה בחרה לכלול בעובדות את פציעתם של שוטרים כנסיבה מחמירה נוספת, באופן שגוי.

נטען כי אין זה ברור מדוע לא נערכו השלמות חקירה שהתבקשו מאת הפרקליטה המלווה, ולא ניתנה תשובה ביחס למחדלי חקירה אלה.

נטען להעדר אישור שפיטה ביחס למערער 2, אשר במענה נאמר שהוא הותקף ע"י שוטרים, ומכאן שהיתה חובה להעביר את התיק לבחינת מח"ש, ולכל הפחות ליתן התייחסות לטענה זו, ואי קבלת אישור שפיטה בניגוד להנחיית פרקליט המדינה, פוגע במערער 2, והוגש כנגדו כתב אישום מבלי שנבחנו טענותיו באופן מעמיק ורציני, ומכאן יש להורות על זיכוי.

9. ביחס לראיות כנגד מערער 1 - הועלו טענות ביחס לעדויות העדים כנגדו, טענות המבקשות להתבסס על תשובות בחקירה הנגדית וטענות לעדויות מגמתיות שאין לסמוך עליהן.

ביחס לקביעת בית המשפט כי מערער 1 לא הבהיר מדוע הוא ישוב לביתו דווקא מכביש הגישה למולדה, נטען כי כביש 31 עובר דרך צומת מולדה, ולא ניתן להגיע ליישובו של מערער 1 בדרך אחרת, וכי בית המשפט לא הבין את תוואי הדרך וזה לא אמור להיות בעוכרי מערער 1.

נטען כי למערער 1 לא היה סיכוי לזיכוי ע"י בית משפט קמא, שכן כל טענה שלו נדחתה או נזקפה לרעתו, בעוד שביחס לעדי המאשימה ניתן מלוא האמון, והפיכת סתירותיהם למינוריות, עד כדי שאינן קיימות.

עוד נטען כי העובדה שהתברר כי היו אנשים נוספים עם כאפייה מדברית מקימה ספק, ובנוסף כי למערער 1 סימנים מזהים בדמות צלקות אשר לא ניתן שלא לזהות, כי הכאפייה אינה ראייה בתיק, וקיים צבר טעויות מהותיות ומשפטיות, לרבות מחדלי חקירה.

10. ביחס לראיות כנגד מערער 2 - נטען כי מדובר בהרשעה בהסתמך על עדות יחידה, וכי העדות אינה נתמכת בראיית חיזוק, דבר המטיל ספק בדבר זיהוי מערער 2 כמי שיידה אבן לעבר השוטרים.

נטען כי העד אשר עצר את מערער 2, לא בדק את כפות ידיו, דבר שיכול היה להעיד על אחיזה באבן, שכן האזור כולו אדמת טרשים ומלא אבק, כי ע.ת.14 העיד שרדף אחרי מערער 2, 40 ומשהו מטרים, אך כשעצר את מערער 2, מערער 2 לא התנשף.

נטען כי התמונה שהוגשה לבית המשפט בו מצולם מערער 2 אינה חתומה, ולא ברור מהיכן מקורה, על אף שהעד מציין כי הוא זה שצילם, ומקום בו עדות השוטר זו הראיה היחידה, לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי על בסיסה בלבד.

עוד נטען שע.ת.14, שהוא העד היחיד כנגד מערער 2, אמר שכשרץ לכיוון הרחבה ומצא את המערער 2 היו לפחות 10 אנשים.

11. ביחס לגזר הדין - נטען כי לא קיימת פסיקה ביחס לענישה בתיקים אלו, ואין חולק כי אף אחד מהשוטרים לא נפגע ממי מהמערערים, שכן אחרת היו מגישים כנגדם כתב אישום על תקיפה חבלנית.

נטען כי הענישה אינה פרופורציונלית, ובמצב דברים בו מדובר בשדה שאינו חרוש מבחינת הענישה, היה מקום להעמיד את הספק, גם בשלב הענישה, לטובת המערערים.

נטען כי שגה בית המשפט כאשר הטיל על המערערים עונש מאסר בפועל אשר מנותק מהפסיקה הנוהגת במקרים כאלו.

נטען כי עבר מינורי נלקח כשיקול לחומרה בגזר הדין, וההתעלמות מהאפשרות להטלת עונש בדמות עבודות שירות מוכיחה כי בית המשפט גמר אומר להחמיר עם המערערים, ויהי מה.

עוד נטען כי אין זה ברור מדוע הוטל גם רכיב קנס בנוסף לרכיב המאסר. אין זה צודק להטיל רכיב זה, ויש לבטלו.

תשובת המשיבה לערעור

12. ב"כ המשיבה סומכת ידיה על הכרעת הדין של בית משפט השלום.

נטען כי הכרעת הדין לא הותירה פרט שבית המשפט לא התייחס, ניתח, בחן והעמיק בו, ולא ניתן לומר שבית המשפט התעלם מנתונים.

ביחס לעדות יחידה של שוטר, נטען כי זו אינה מנויה במקרים הקבועים בסעיף 54א לפקודת הראיות, ולמרות זאת בית המשפט נימק לאחר שהתרשם מהעדים באופן מעמיק.

הניסיון להפוך את התיק לתיק של שאלת זיהוי, אינו נכון.

האירועים בגינם עמדו המערערים לדין והורשעו הם כאלו שלרוב מי שנמצא זה המון אדם, ושוטרים מנסים להתמודד עם האירוע.

ב"כ המשיבה מפנה לעדות השוטר בעניינו של מערער 2, על כי ראה את מערער 2, לא הפריז בדבריו, אומר שמערער 2 לא התנשף, אך לא נבדקה מידת הכושר הגופני שלו, והוא אישר ניתוק קשר עין לרגעים ספורים, והסביר מדוע למרות איבוד קשר העין הוא יכול לזהות את מערער 2.

נטען כי אין מחלוקת שמערער 2 לבש "**תלבושת גנרית**", הכוללת ג'ינס, מעיל שחור, ועטה מסיכה, אך נטען כי עדיין הפנים גלויות, וכך גם מבנה הגוף, והשוטר אומר כי הוא מזהה את מערער 2 בוודאות.

גם אם קיים חסר בנימוק, יש ראיות נוספות המצטרפות לכך, וב"כ המשיבה הפנתה לעדות מערער 2, ולחקירתו הנגדית ולסתירות בדבריו, ונטען כי שעה שנאשם מעיד יש בכך כדי לייצר תוספות ראייתיות, לעיתים עד כדי סיוע.

ב"כ המשיבה מאשרת כי "**תוספות ראייתיות לא מחליפות את האין**", אולם נטען כי במקרה זה אין מדובר ב"**אין**". בית משפט השלום נתן אמון מלא בקצין המשטרה שאמר שזיהה, והתייחס להעדר הפרזה, לדיוק ולמקצועיות של העד.

ביחס לטענה על אי ביצוע השלמות חקירה, נטען כי המזכר של השלמות החקירה אינו בבחינת חומר חקירה, הוא השתרבב בטעות לתיק, וככלל פעמים רבות השלמות חקירה לא מבוצעות במלואן, בגלל רקע של קציבת ימי מעצר, והפנתה לפסיקה כי כדי להרשיע אדם מעל לספק סביר, אין המאשימה נדרשת להביא "**את כל הראיות בעולם**" כי אם את הראיות המספיקות להרשעה.

ביחס לענישה, נטען כי קיימת פסיקה במקרים של זריקות אבנים.

ביחס לטענה כי הפגיעה בשוטרים נכתבה כדי להשחיר את פני המערערים, נטען כי הדבר לא יוחס למערערים, אך מהווה חלק ממסכת האירועים עימם התמודדו השוטרים בשטח, והעבירות לא בוצעו במנותק למשהו שאחרים עשו שם, ואולי למזלם של המערערים האבנים שלהם לא פגעו בשוטרים.

נטען כי הענישה הינה אמירה חד משמעית של בית משפט השלום לפיה בתיק זה אין מקום להטיל מאסר שירוצה

בעבודות שירות.

מכל האמור, התבקש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

דין והכרעה

13. לאחר בחינת הראיות אשר באו בפני בית משפט השלום, הכרעת הדין, גזר הדין וטענות הצדדים, המסקנה הינה כי ביחס למערער 1 יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין והערעור על גזר הדין, וביחס למערער 2 יש לקבל את הערעור על הכרעת הדין, להורות על זיכוי, מחמת הספק, וכפועל יוצא מכך מבוטל גזר הדין בעניינו.

14. **ביחס לערעור מערער 1 על הכרעת הדין**- הערעור על הכרעת הדין בעניינו של מערער 1 הינו כנגד קביעות עובדתיות שקבע בית משפט השלום על בסיס כמה עדויות, אשר המרכזיות שבהן הן עדויות השוטרים ע.ת.2, ע.ת.3 וע.ת.12.

בטרם התייחסות לעולה מהעדויות עצמן, יש לומר כי מדובר בקביעות הנשענות על התרשמות ישירה של בית משפט השלום מהעדים שבאו בפניו, לצד ראיות חיצוניות אשר המרכזיות שבהן הינה תמונה אשר צילם ע.ת.2 את מערער 1, בזמן אמת, ואשר הוגשה במסגרת ת/1 אשר כלל תמונות נוספות.

הקביעות העובדתיות של בית משפט השלום בעניינו של מערער 1 מעוגנות היטב בראיות שבאו בפניו, ואין כל מקום להתערבות בקביעות עובדתיות אלו.

כידוע, התערבות ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות של ערכאה קמא בכלל, ובמקרים של קביעות עובדתיות הקשורות במהימנות והתרשמות בית המשפט, בפרט, שמורה למקרים חריגים ביותר, ובעניינו של מערער 1 אין כל מקום להתערבות שכזו.

בחינת הראיות מביאה למסקנה כי קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום ומסקנותיו מעוגנות כדבעי באשר בא בפניו, ויש לקבל את מסקנתו כי כפועל יוצא מהן הוכח מעל לספק סביר כי מערער 1 ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

העדות המרכזית הינה עדותו של ע.ת.2, ונראה כי די בעדות ברורה זו, אשר לא נסתרה ולא עומעמה מהימנותה, כדי להביא למסקנה כפי זו שאליה הגיע בית משפט השלום.

ע.ת.2 מעיד: "... אז ממש מרחק של 2 מטר. זיהיתי אותו זורק אבן לכיווני. וממש אם לא הייתי אז זה היה פוגע

לי בירך ימין שלי. ישר באותה שנייה כשאני שומר על קשר עין רציף איתו ובגלל שהוא ראה שאני מסתכל עליו בעיניים הוא זיהה שאני רץ לכיוונו ואני צועק לו 'עצור, משטרה'. החבר שלי השוטר ארתיום זיהה שאני רץ לעברו אז הוא גם רץ איתי. תפסתי אותו ממש אחרי מטרים ספורים, ממש כמה שניות. העברתי אותו לשוטר אילן איתן טסמה שהוא העביר אותו לשמירה על העצורים שהיה לנו". ובהמשך: "הלכתי להתמנן. התמננתי ואז בדרך צילמתי את החשוד למפקדת שלי שילת כהן". (פרו' 21.6.21 עמ' 19 שו' 17 - עמ' 20 שו' 5).

לע.ת.2 הוצגו בעדותו התמונות אשר צילם, והוא מאשר כי הוא צילמן, וביחס לתמונה שצילם את מערער 1, הוא מאשר כי זו תמונה שהוא צילם (פרו' 21.6.21 עמ' 24 שו' 19).

העד מסביר כי ביצע את התמונות ממכשיר הטלפון שלו, ושב ומאשר כי תמונה זו ואת האחרות הוא עצמו צילם (ר' עמ' 25,26 לפרו').

ע.ת.2 נשאל האם ראה את מערער 1 והסתכל לו בעיניים והוא משיב בחיוב, ונשאל וחוזר על התיאור לפיו מערער 1 זרק אבן וע.ת.2 רץ לכיוונו, צעק לו לעצור, משטרה, ובו זמנית שוטר נוסף בא לעזור לו, וע.ת.2 עצמו עצר את מערער 1 (פרו' 21.6.21 עמ' 27 שו' 16-3).

בחקירתו הנגדית חוזר ע.ת.2 ומאשר את הדברים, מאשר את המרחק של כ- 2 מטרים, מאשר שהסתכל למערער 1 בעיניו, וזה גם הוא הסתכל על ע.ת.2 בעיניו, ולאחר שמערער 1 זרק עליו אבן, מדובר היה בכמה צעדים והוא תפס את מערער 1 (פרו' 21.6.21 עמ' 58 שו' 7-4 ושו' 13-20).

העדות ברורה, עניינה בזמן קצר ביותר, בו ע.ת.2 רואה אדם זורק לכיוונו אבן, הם מסתכלים זה לזה בעיניים, זורק האבן מתחיל לברוח, ע.ת.2 רודף אחריו, כל הזמן הוא בקשר עין רצוף עימו, עד אשר הוא עוצר אותו.

אין כל מקום לספק הקשור בזיהוי. קיים קשר עין רציף כל העת, מדובר בזמן קצר יותר, ובמרחק קצר, עד לתפיסתו של מערער 1 ע"י ע.ת.2 שראה אותו זורק אבן לעברו, ולא איבד קשר עין עד לתפיסתו.

מכל האמור, די היה בעדות זו, אשר אינה מצריכה כל תוספת ראייתית, וגם הוראת סעיף 54א לפקודת הראיות (נוסח חדש) לא חלה לגביה, כדי להוות ראיה מספקת לקביעה עובדתית מעל לספק סביר.

כאמור לעיל, בית משפט השלום קיבל את עדותו של ע.ת.2 כעדות מהימנה, ומנגד, דחה את גרסת מערער 1.

אם לא די בכך, הרי שבעניינו של מערער 1 קיימות שתי עדויות נוספות. באחת מהן יש כדי להוות ראיה עצמאית כנגדו, והשנייה הינה עדות המחזקת את עדותו של ע.ת.2, ואת העדות הנוספת.

ע.ת.3 מעיד כי ראה את כל האירוע מהרגע שמערער 1 הרים אבן וזרק אותה עד לרגע שנעצר: "ראיתי אותו מתכופף, מרים את האבן וזורק" ע.ת.3 נשאל האם מרגע שראה אותו עד רגע המעצר ראה את כל האירוע, וראה את מערער 1 והוא משיב: "כן. אני הייתי כל הזמן בקשר עין איתו עד שהגעתי אליו" (פרו' 21.6.21 עמ' 70 שו' 15-18).

זוהי עדות עצמאית, אשר גם ממנה ניתן ללמוד על מעשיו של מערער 1, וזאת באופן עצמאי ומנותק מעדותו של ע.ת.2. עדות זו מתווספת לעדות ע.ת.2 וגם תומכת ומחזקת אותה.

לכך מתווספת עדות ע.ת.12 אשר נכחה במקום, ומעידה כי ראתה את מי שלבש כאפייה בצבע חום, אשר היתה דבר בולט ולא היה עוד אחד כמוהו עם כאפייה מדברית בצבע חום, ראתה שהוא היה מתסיס, ובתחנה ראתה את אותו אדם והיא זיהתה גם את מבנה הגוף, צבע העור ומבנה העיניים (פרו' 26.5.21 עמ' 34 שו' 1-13).

עדות שלישית זו אמנם אין בה כדי אפשרות להוות זיהוי עצמאי, אולם היא מחזקת את עדויות עדי תביעה 1 ו- 3.

מכל מקום, גם ללא עדות נוספת זו של ע.ת.12, די בעדות ע.ת.2 בלבד כדי להביא למסקנה מעל לספק סביר כי מערער 1 ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ומשמוסיפים לכך את עדות ע.ת.3 והתמונה ת/1, לצד קביעות המהימנות שקבע בית משפט השלום, על כי הוא נותן אמון בעדויות עדי התביעה 2, 3 ו- 12, ומנגד, דוחה את גרסת מערער 1, המסקנה היא כי הקביעה שהוכח המיוחס למערער 1 מעל לספק סביר, בדין היא.

משכך, יש לדחות את ערעור מערער 1 על הכרעת הדין.

15. **ביחס לערעור מערער 2 על הכרעת הדין** - שונים הדברים ושונה התמונה הראייתית בעניינו של מערער 2.

ייאמר תחילה כי הדברים להלן אין משמעותם התערבות בקביעות מהימנות שקבע בית משפט השלום, וגם אין משמעותם התערבות במסקנות העובדתיות ביחס לעובדות שנאמרו ע"י עד התביעה המרכזי, ולמעשה היחיד, כנגד מערער 2.

כפי שיפורט להלן, גם כאשר מקבלים את עדותו של ע.ת.14 כמהימנה ומתקבלות כל הקביעות העובדתיות, הנשענות על עדותו של ע.ת.14, עדיין תיתכן מסקנה שונה, ומחמת הספק יש לתת את המקום לאפשרות של מסקנה שונה זו.

עוד יש להוסיף, כי יש לערוך את האבחנה בין עובדות לבין מסקנות, גם ביחס לעדות של ע.ת.14, שכן עד זה מתאר עובדות שונות, ולצידן מציין הוא את מסקנתו כי מי אשר עצר הינו אותו אחד אשר השליך לעברו אבן.

בית משפט השלום נתן אמון מלא וללא סייג בעדותו של ע.ת.14. קריאת עדותו מביאה למסקנה כי בדין ניתן אמון מלא זה בעדות ע.ת.14, אשר ניכר שמנסה הוא לדייק ככל הניתן בתיאור התרחשות הדברים, ועד זה גם אינו מהסס לומר דברים אשר לכאורה יכולים להקים ספקות, או להביא למסקנות אחרות. כך, העד בהגינותו אומר כי היה נתק מסוים לזמן קצר של קשר עין עם מערער 2, מאשר כי מערער 2 לא התנשם והתנשף כאשר עצר אותו, מאשר כי לא בדק את ידיו של מערער 2, ואינו מוסיף מאומה מעבר לאשר ראה והתרשם בעצמו.

לצד המהימנות הרבה שיש לעדות זו, יש לבחון האם המסקנה אשר ע.ת.14 עצמו הגיע אליה, הינה אכן המסקנה היחידה האפשרית, והאם המכלול העובדתי אשר קדם למסקנה זו, יכול להביא לתוצאה לפיה ניתן לקבוע מעל לספק סביר, כי אין אפשרות אחרת.

בחנית העובדות והנתונים העולים מעדותו של העד, כפי שיפורט להלן, מביאה למסקנה כי גם בהינתן מהימנותו, עדיין קיים ספק סביר ביחס לשאלה האם לאחר שנותק קשר העין בינו לבין זה אשר ברח ממנו, עצר הוא את אותו אדם.

תחילה לסיטואציה בכללה - המון אדם נמצא בהפגנה, וע.ת.14 מתחיל לרדוף אחר מי שהשליך כנגדו אבן, אולם, הבורח איננו היחיד, ויחד עימו עוד כ - 20-30 אנשים.

מנותק קשר העין בשלב מסוים, לזמן קצר מאוד, כך שהבורח נכנס אל שטח שנמצאת בו חנות מכולת, ומגודר באיסכורית אשר קיים בה פתח רחב, הבורח נכנס בפתח האמור, ונעלם מעיניו של ע.ת.14 הרודף. ע.ת.14 אינו מעיד לאיזה צד פנה הבורח, לכשנעלם מעיניו, האם פנה ימינה, אל המקום בו זמן קצר לאחר מכן ע.ת.14 עוצר את מערער 2, או שמא פנה שמאלה יחד עם עוד כ - 10 אחרים, למקום אשר אין מחלוקת שממנו יכולים היו כל מי שנסו אליו, לברוח ממנו גם הלאה.

משכך, בהצטבר הנתונים הבאים: ניתוק קשר עין בזמן המרדף, אי ידיעה לאיזה צד פנה הנרדף, זיהוי אך על פי בגדים אשר אין מחלוקת שאין בהם כל ייחוד, ומסיכת קורונה על פניו של מי שנעצר, כמו גם על פניו של מי שברח, ובהעדר כל פרט מזהה נוסף, אף לא מבנה גוף, יש לומר כי קם ספק סביר בשאלה אם מי שהשליך את האבן אל עבר ע.ת.14, היה מי שנעצר על ידי השוטר - מערער 2, או שמא היה הוא אחד מאלו שנסו לצד השמאלי של מתחם המכולת.

יודגש, כי עדותו של ע.ת.14 הינה העדות היחידה כנגד מערער 2, ומשכך, בפנינו אך הפרטים המופיעים בעדות זו.

ע.ת.14 מעיד כי במקום היו **"מאות, אני מעריך שהיו מאתיים..."** (פרו' 26.5.21 עמ' 3).

ביחס למערער 2, אומר ע.ת.14 כי הוא מזהה אותו **"ברכוז של מפגינים שנמצא סמוך למכולת בכניסה לשוב"**, נשאל איך הוא מזהה את מערער 2 ומשיב: **"לפי תיאור לבוש ומסיכת קורונה בדיוק כמו שהוא עוטה עכשיו"**.

העד נשאל, ביחס לכך שאין מדובר במשהו חריג, וזו מסיכה של כולם ומשיב כי ביחס לקבוצת האנשים שבה הוא עמד הוא היה היחיד עם המסיכה הזו.

ע.ת. 14 נשאל האם חוץ מהמסיכה היה עוד משהו והוא משיב: "פרטי לבוש, מכנס ג'ינס, חולצה, מעיל שחור לא זוכר בדיוק...".

ע.ת. 14 מעיד ביחס למערער 2 כי הוא זרק אבן ואומר מפורשות: "ראיתי אותו זורק אבן לעברנו". ובהמשך מעיד ביחס לשלב המעצר: "כשליאור אמר שאנחנו מבצעים מעצרים ראיתי את הבחור, סימנתי, אמרתי זה הבחור שעליו אני ארוץ וכמו שציינתי קודם המרחק היה 20-30 מטר, ולאות הפרוץ של ליאור רצתי לכיוון, היו איזה 20-30 חבר'ה שרצו לתוך המתחם של המכולת, יש שם מכולת כזאת עם גדר אסכורית.... יש מתחם כזה של מכולת בצד ימין, הכל מגודר עם אסכורית לבנה, אני מעריך שפתח הכניסה הוא 6-8 מטרים... אין מחסום פתוח לגמרי, פשוט יש מעטפת בכל המתחם הזה לתוך הקומפלקס הזה יש מעטפת של אסכורית ואז התחלתי לרוץ לכיוון שהייתה החלטה לפרוץ רצתי לכיוון אחרי החשוד, הוא רץ לתוך המכולת לכיוון המתחם הזה, אני יכול להגיד שאיבדתי קשר עין של שניות, סך הכל אני לא יודע לאמוד את זה בזמנים אבל 20-30 מטרים אני רץ בשניות ספורות"

ע.ת. 14 נשאל למה איבד קשר עין והוא משיב: "כשהוא נכנס אחרי האסכורית, מכיוון הריצה שלי הוא נכנס אחרי האסכורית, כשנכנסתי פנימה ראיתי אותו נעמד ליד הכניסה למכולת בצד ימין ושאר האנשים רצו לצד שמאל, זה נראה מתחם של חומר בניין או משהו בגב של המכולת". העד נשאל האם מי שהוא ראה היה היחיד בצד ימין והשיב: "היו כמה אנשים בודדים, אבל מהפורעים זיהיתי אותו, גם לפי המסכה וגם לפי תיאור הלבוש... החזקתי אותו ביד, הזדהיתי כשוטר אמרתי לו שהוא עצור בגין יידוי אבנים, הוא בחר לשתוק... תפסתי לו את היד, סובבתי לו אותה אחרי הגב, יד אחת בחולצה, כמובן הייתי ללא אזיקים ללא כבלים, הובלתי אותו לניידת שהייתה בכניסה למתחם, אני חושב שהם היו חבר'ה של מג"ב שם, הזדהיתי בפניהם, הסברתי להם שאני שוטר שיובילו אותו לתחנת עיירות ושם מאוחר יותר רשמתי דוחות". (פרו' 26.5.21 עמ' 55 שו' 3 - עמ' 57 שו' 5).

בהמשך, ביחס לרגע שבו עצר את מערער 2, מעיד ע.ת. 14: "אמרתי הבחור נעמד, לא רץ, לא ראיתי אותו מתנשף ולא ראיתי את הידיים" (פרו' 26.5.21 עמ' 61 שו' 28,29).

ועוד לעניין זה העיד ביחס למי שברח ממנו כי המרחק מהנקודה בה עמד לנקודה שבה עצר אינו עולה על 20 מטרים, ואילו הוא עצמו רץ 40-45 מטרים, ולכשנשאל שוב השיב כי "אם היה מתנשף ומזיע הייתי מציין את זה בדו"ח" (פרו' 26.5.21 עמ' 62 שו' 1-11).

"אני יכול להגיד לך שלפחות מה שראיתי בצד הימני איפה שממוקמת המכולת אין לאן לברוח, מי שבחר ללכת שמאלה לכוון חומרי הבניין מתברר במדד תוצאה שהשוטרים רצו לשם יצאו ממקום אחר, אז כן יש יציאה מהצד השני". (פרו' 26.5.21 עמ' 61 שו' 19-22).

ע.ת.14 אומר מפורשות כי אם הבורח היה בורח שמאלה, אז הוא יכול היה לברוח, וכך הוא אומר את הדברים: "אמרתי מצד שמאל לכיוון חומרי הבנייה אפשר לברוח, אם הוא היה ברוח (צ"ל "בורח" - י.ע) שמאלה הוא יכול היה לברוח" (פרו' 26.5.21 עמ' 64 שו' 15-16).

ע.ת.14 נשאל האם למרות כל הנקודות האמורות לעיל לא מתעורר בו ספק לגבי הזהות של האדם והוא משיב: "אני אומר בוודאות זה הבן אדם, לא זיהיתי פנים, לא מכיר לפני זה לא שיכולתי להגיד אני מכיר כמו באירועים אחרים שאתה עושה פעילות מתוכננת ואתה יודע מי השחקנים במגרש". (פרו' 26.5.21 עמ' 64 שו' 20-22).

התמונה העולה מהעובדות אותן מפרט ע.ת.14 הינה כדלקמן:

הוא רואה אדם משליך לעברו אבן, אדם זה אינו לובש בגדים ייחודיים, ולפניו מסיכה רגילה, והוא אינו רואה אחרים עם מסיכה כזו.

בשלב מסוים, העד רודף אחרי מי שהשליך עליו את האבן, הבורח אינו בורח לבדו, אלא יחד עם עוד 20-30 אחרים הבורחים לאותו כיוון. הבורחים נכנסים לאזור של חנות מכולת, המגודר באיסכורית אשר קיים בה פתח של 6-8 מטרים.

העד אינו מעיד לאיזה צד, האם ימינה או שמאלה, פונה אותו אדם שהעד רדף אחריו. עם כניסתו של הבורח לתוך אותו מתחם, מאחורי האיסכורית, מאבד העד את רודף אחריו את קשר העין עימו למספר שניות.

לאחר מכן, העד נכנס לאותו מתחם אשר אחרי האיסכורית, ובצד ימין נמצא מערער 2, ונמצאים גם אחרים, אולם אלו אינם לבושים כמוהו. העד מעיד כי רבים ברחו לצד שמאל, ומוסיף כי מצד ימין לא ניתן היה להמשיך ולברוח, וזהו הצד אשר בו היה מערער 2, ואילו היה מערער 2 בורח שמאלה, הרי שהוא יכול היה להמשיך ולברוח מהמכולת.

העד אינו מעיד שהוא זיהה את פניו של מערער 2, אינו מזהה אותו על פי מבנה גופו, ואינו מזהה אותו על פי נתון ייחודי ספציפי כלשהו.

במצב דברים זה, משאבד קשר העין למספר שניות, ואין לנו ידיעה כלשהי האם הבורח אשר השליך את האבן לעבר השוטר, וברח יחד עם 20-30 אנשים אחרים לכיוון המכולת, נכנס לצד ימין או לצד שמאל של השטח המגודר באיסכורית, כאשר אובד עימו קשר העין, יכול ואותו בורח ברח דווקא לצד שמאל, ונעלם יחד עם עוד 20-30 אחרים.

האפשרות כי מערער 2 לא הוא היה זה שברח קודם לכן מפני השוטר, איננה אפשרות נטולת היגיון.

משאין בידינו כל ראיה, ומשהשוטר עצמו אינו מעיד, ביחס לשאלה לאיזה כיוון פנה הבורח כאשר נותק קשר העין עימו,

הרי שקיים קושי לקבוע מעל לספק סביר, שהבריחה היתה דווקא ימינה, ולא שמאלה, כאשר עשרות הבורחים שמאלה פשוט המשיכו בבריחתם ונעלמו.

ספק זה, יכול היה להיות מוסר, אילו היו בפנינו אינדיקציות נוספות לאופן בו בוצע הזיהוי על ידי השוטר. ואולם, השוטר, בהגנותו, מעיד כי הזיהוי לא היה על בסיס זיהוי פנים, ולא ניתן למצוא בעדותו נתון ספציפי אשר ייחד את מערער 2 לצורך הזיהוי. כל שיש בפנינו הינה האמירה כי בשלב הראשון, לפני אובדן קשר העין, היה זה שהשליך את האבן על השוטר עם מסיכה רגילה, וכך גם היה מערער 2, אשר לאחר שאבד קשר העין נתפס מאחורי האיסכורית בצד ימין. אין בנתון זה כשלעצמו כדי להביא לזיהוי ספציפי, ואין מקום לשלול את האפשרות שגם מערער 2 היה עם מסיכה רגילה, כמו גם האחר, מה גם שאם מערער 2 עמד קודם מאחורי האיסכורית וודאי שהשוטר לא היה יכול לראותו לפני תחילת המרדף.

מכל האמור, השתלשלות העניינים ביחס לאותו מרדף שביצע ע.ת.14 אחר האדם אשר השליך עליו אבן, אינה מאפשרת הגעה למסקנה מעל לספק סביר, כי מי שנעצר לבסוף, מערער 2, הינו אותו אחד אשר השוטר ראה זורק אבן ורדף אחריו.

משכך, קם ספק סביר.

ביחס לגרסת מערער 2, והסתירות בגרסה זו, כך שבחקירתו במשטרה אמר שמי שהביאו למקום היה חבר, ובבית המשפט אמר שהיה זה אח, ודברים נוספים אשר מעלים סימני שאלה, כל אלו אין בכוחם לרפא את החוסר הראייתי, ולהתגבר על הספק הסביר העולה מהשתלשלות העניינים האמורה.

ככל שהיה מדובר אך בצורך לחזק עדות כזו או אחרת, הרי שניתן היה להשתמש בסתירות ובקשיים הללו לתמיכה בראיות התביעה, ואולם, כאן הבסיס הראייתי איננו כזה אשר מאפשר הגעה למסקנה מעל לספק סביר, ואין מדובר אך בצורך בחיזוק.

עניין לנו בבחינת המסקנות של ע.ת.14, אשר אומר כי בוודאות האדם שעצר הינו האדם שרדף אחריו. חלק זה בעדותו, הוא בבחינת מסקנה שלו, וגם כאשר מקבלים את מלוא הדברים שאמר כאמת ללא סייג, הרי שהמסקנה הינה עניין אשר יש לבחון באופן עצמאי.

יודגש, כי המסקנה בדבר קיומו של ספק סביר, אין משמעותה התערבות בקביעותי העובדתיות של בית משפט השלום, אלא משמעותה התייחסות לאפשרות של מסקנה שונה.

בהינתן שורת המרווחים - פערים בהשתלשלות האירוע מהשלכת האבן לעבר השוטר ועד למעצרו של מערער 2 על ידי השוטר, יש לקבוע כי נותר ספק סביר ביחס לשאלה האם אותו אדם שהשליך את האבן הוא האדם שנעצר.

אובדן קשר עין רציף, אי ידיעה לאיזה כיוון ברח הבורח, האפשרות כי ברח שמאלה יחד עם עשרות אחרים ונעלם, העובדה שמערער 2 נתפס בצד ימין דווקא, וזיהויו לא היה על פי פרט ייחודי כלשהו, כל אלו מקימים את הספק הסביר.

אשר על כן, יש לזכות את מערער 2, מחמת הספק, מהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, וכפועל יוצא מכך מובן כי גזר הדין בעניינו מבוטל.

16. אשר לטענות המתייחסות לניסוח כתב האישום והוספת העובדות בדבר פגיעה בשוטרים, אף שאלו לא בוצעו ע"י מי מהמערערים, אין לקבל מי מהטענות הרבות שנטענו בהקשר זה.

מדובר בתוצאות שאירעו במהלך אותה הפגנה, במהלך אותו מכלול אירועים, ולתוצאות אלו רלבנטיות גם אם האבן שהשליך מערער 1 לא היתה זו אשר פגעה פיזית בשוטר וגרמה לפציעתו.

מדובר בנסיבות הקשורות לאירוע כולו, והן מתארות את חומרתו ואת הסכנה שבה עמדו השוטרים, סכנה אשר אחד מגורמיה היה מערער 1.

זאת ועוד, במידה מסוימת ניתן לראות שותפות של משליך אבן אשר אינה פוגעת בשוטר, עם מעשהו של אדם אחר אשר נמצא לידו וגם הוא משליך אבן, אולם זו פוגעת בשוטר. לכך השלכה על חומרת הנסיבות גם ביחס למי אשר ניסה ולא צלח לפגוע בשוטר.

אם לא די בכך, ניתן היה גם לומר שהיתה אפשרות אף להעמיד לדין בעבירה החמורה יותר, מכוח ביצוע בצוותא חדא, אולם הואיל ולא יוחסה עבירה כזו בכתב האישום, לא נרחיב על כך.

אשר לאישור השפיטה - גם בטענה זו לא מצאנו ממש. לא היתה כל מניעה להגיש את כתב האישום כפי שהוגש כנגד מערער 2, בין אם היה אישור שפיטה ובין אם לא היה. הנוהל האמור איננו שולל את הסמכות להגשת כתב אישום כאמור. אין מקום להרחיב ביחס לכך, גם לאור התוצאה לפיה, מחמת הספק, מזוכה מערער 2.

17. **ביחס לערעור מערער 1 על גזר הדין** - אין כל מקום להתערב בענישה אשר הוטלה מערער 1, אשר יש לומר כי יש בה כדי הקלה עימו.

מערער 1 השליך אבן, במסגרת התפרעות יחד עם רבים אחרים, לכיוונו של שוטר, במעשהו יש כדי פעולה כנגד אנשי חוק וכנגד שלטון החוק, מעמיד הוא בסיכון אנשי חוק המבצעים עבודתם נאמנה.

פגיעה שכזו בשלטון החוק, והניסיון לפגוע פיזית בשוטר בנסיבות האמורות לעיל, אלו מחייבים מענה עונשי הולם אשר

יכלול מאסר בפועל, אף ממושך משמעותית מזה אשר הוטל על ידי בית משפט השלום.

מערער 1 בעל עבר פלילי הכולל עבירת התנהגות פרועה במקום ציבורי מ - 2018 בגינה נדון ביום 7.4.21, ועבירות גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב מ - 2017 בגינה נדון ביום 24.2.2019. אין הוא נוטל כל אחריות, והגם שזו זכותו לעשות כן, המשמעות היא שאין הוא זכאי לאותה הקלה הניתנת לעיתים למי אשר מקבל אחריות, מביע חרטה ומכה על חטא.

ענישה הכוללת 9 חודשים ו - 15 ימים של מאסר בפועל, הינה ענישה שהיא ברף התחתון של הענישה הראויה, ואין כל מקום להתערבות בענישה זו.

אשר לרכיב הקנס - זהו רכיב ענישה נוסף אשר אין כל מניעה להטלתו, ויש בו כדי לאזן במעט את עונש המאסר המקל אשר הוטל על מערער 1, אשר ניסה לפגוע בגופו של שוטר והשתתף בהתפרעות בה בוצעו פגיעות פיזיות בגופם של שוטרים.

זאת ועוד, אם בהיבט כלכלי עסקינן, הרי שמוכן שכתוצאה מההתפרעות בה נטל חלק מערער 1, נגרמו הוצאות ונזקים הכרוכים בהפעלת של כוחות רבים, וגם מטעם זה היה מקום להטלת רכיב ענישה כלכלי, ואף בשיעור גבוה יותר.

סוף דבר

18. אשר על כן, ערעורו של מערער 1 על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה.

ערעורו של מערער 2 מתקבל, ומערער 2 מזוכה, מחמת הספק, מהעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. כפועל יוצא מכך, מבוטל גזר הדין בעניינו של מערער 2.

**ניתן היום, כ"ט אדר א' תשפ"ב,
02 מרץ 2022, במעמד
הצדדים.**

גיל דניאל, שופט

עמית כהן, שופט

יואל עדן, שופט